

Sygn. akt: I C 240/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Muszko-Adamczak
Protokolant:	stażysta Małgorzata Spendel

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2018 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa T. M.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o zadośćuczynienie

1. powództwo oddała;
2. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa kasa Sądu Okręgowego w Gliwicach adwokatowi J. B. (1) wynagrodzenie w kwocie 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) oraz 23 % VAT tj. łącznie 4428,00 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych 00/100) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Monika Muszko-Adamczak

Sygn. akt **I C 240/17**

UZASADNIENIE

T. M. wniósł o zasądzenie od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na swoją rzecz kwoty 100 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych, polegającego na zamieszczeniu w numerze 48 tygodnika (...) z dnia 30 listopada 2016 r., w artykule pt. (...) nieprawdziwej informacji, a także o zasądzenie na rzecz pełnomocnika z urzędu kosztów zastępstwa procesowego według właściwych norm.

Uzasadniając żądania wyjaśnił, że w powołanym tekście, autorka napisała, że (...). Powód nie uczestniczył w zdarzeniu, które miało miejsce 6 stycznia 2015 r. i zostało opisane w artykule. Tymczasem z kontekstu artykułu, którego treścią poczuł się dotknięty powód (wspomniany w artykule T. M.) wynika, że miał on związek („był zamieszany”) w zdarzenie z dnia 6 stycznia 2015 r. opisane w cytowanej publikacji. Powód oparł swe roszczenie na dyspozycji art. 24 kc w związku z art. 448 kc. twierdząc, że w związku z opublikowaniem nieprawdziwej informacji w artykule pt. (...) zostało naruszone jego dobro osobiste w postaci godności osobistej oraz dobrego imienia.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. domagała się oddalenia powództwa i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swe stanowisko podnieśli, że powództwo jest w sposób oczywisty bezzasadne, albowiem: cytowany jako naruszający dobra osobiste powoda fragment artykułu w sposób oczywisty nie może rodzić jakichkolwiek wniosków czy domysłów odnoszących się do związku powoda ze zdarzeniem z 06 stycznia 2015 roku, relacja odnosząca się do osoby powoda (jako tło istoty publikacji) nie odnosi się do informacji nieprawdziwych, a nadto została przywołana z poszanowaniem zasady ochrony dóbr osobistych. Nadto brak jest możliwości uznania, że powód jest w sposób obiektywny identyfikowalny jako konkretna osoba, której dobra osobiste mogły zostać naruszone. Co więcej, publikacja nie nosi cech bezprawności, albowiem stanowi przekaz o faktach, w sposób niebudzący żadnych wątpliwości, co do osób odpowiedzialnych za zdarzenie z dnia 06 stycznia 2015 roku, będąc wyrazem społecznego prawa do rzetelnej informacji.

W toku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2016 roku, w numerze (...) tygodnika (...) opublikowano artykuł pod tytułem: (...). W artykule przedstawiono szczegółową relację z zabójstwa mężczyzny z dnia 5 stycznia 2015 roku. W artykule tym autor nawiązał również do innego zdarzenia, zabójstwa z dnia 17 kwietnia 2011 roku.

Do tego drugiego zdarzenia odniosło się stwierdzenie, będące przedmiotem sporu, tj: (...)

/dowód: kopia Artykułu (...) zamieszczony w tygodniku (...) dnia 30 listopada 2016 roku k.3/

Ustaleń w zakresie stanu faktycznego, przyjętego za podstawę przeprowadzenia rozważań prawnych sąd dokonał zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. uznając przedstawioną przez powoda kopię artykułu prasowego (...) za materiał dowodowy wystarczający do wydania orzeczenia w sprawie.

Wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań powoda zgłoszony przez pełnomocnika powoda na rozprawie Sąd oddalił jako spóźniony.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 23 i 24 kodeksu cywilnego dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Jeżeli skutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych.

Natomiast według art. 448 kodeksu cywilnego w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Przepis art. 24 k.c. wymienia przesłanki i środki sądowej ochrony dóbr osobistych. Przesłankami ochrony dóbr osobistych, które muszą być spełnione łącznie, są: istnienie dobra osobistego, zagrożenie lub naruszenie tego dobra, bezprawność zagrożenia lub naruszenia.

Pierwsze dwie przesłanki udowodnić musi powód dochodzący ochrony; pozwany może wówczas bronić się, wykazując, że nie działał bezprawnie. Zatem jest to bardzo korzystne dla powoda rozłożenie ciężaru dowodu. Przekładając to na realia niniejszej sprawy powód musiał udowodnić, że to pozwani poprzez swoje działania naruszyli jego dobra osobiste. W ocenie Sądu, obowiązkowi temu powód nie sprostał.

Analiza artykułu, w ocenie Sądu w sposób jednoznaczny wskazała, że nie ma przesłanek aby powiązać osobę powoda z artykułem. Sąd w pełni podzielił twierdzenia strony pozwanej, iż sporna publikacja nie może budzić absolutnie żadnych wątpliwości w obiektywnym odbiorze przeciętnego czytelnika.

Cytowany przez powoda, jako naruszający dobra osobiste powoda fragment artykułu, w sposób oczywisty nie może rodzić jakichkolwiek wniosków czy domysłów odnoszących się do związku powoda ze zdarzeniem z 06 stycznia 2015. Relacja odnosząca się do osoby powoda (jako tło istoty publikacji) odnosi się jednoznacznie do zdarzenia z dnia 17 kwietnia 2011 roku i nie odnosi się do informacji nieprawdziwych. Nadto została przywołana z poszanowaniem zasady ochrony dóbr osobistych i brak jest możliwości uznania, że powód jest w sposób obiektywny identyfikowalny jako konkretna osoba, której dobra osobiste mogły zostać naruszone. Publikacja nie nosi cech bezprawności, albowiem stanowi przekaz o faktach, w sposób niebudzący żadnych wątpliwości. Analiza cytowanego artykułu w sposób jednoznaczny wskazuje, że autor opisuje dwa niezależne od siebie zdarzenia i powód w żaden sposób nie jest powiązany ze zdarzeniem z 6 stycznia 2015 roku. T. M., z którym powód mógłby zostać ewentualnie powiązany figuruje jedynie jako uczestnik zdarzenia z 17 kwietnia 2011 roku, a zdarzenie to nie jest objęte przedmiotem niniejszego postępowania.

Tym samym powództwo ocenić należało jako bezzasadne.

Na podstawie uregulowań zawartych w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.jedn. Dz.U. 2016 poz. 1714) mającego zastosowanie w niniejszej sprawie, sąd postanowił o przyznaniu wynagrodzenia adwokatowi ustanowionemu dla powoda z urzędu. Mając na uwadze niezbędny i uzasadniony nakład pracy wykonanej przez adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia Sąd uznał, że stawka minimalna, powiększona o podatek VAT w aktualnie obowiązującej wysokości, będzie do tego adekwatna. Dlatego Sąd nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa kasa Sądu Okręgowego w Gliwicach adwokatowi J. B. (1) wynagrodzenie w kwocie 3.600 zł oraz 23 % VAT tj. łącznie 4.428,00 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi.

Jako, że powód przegrał sprawę, Sąd o kosztach procesu pomiędzy stronami rozstrzygnął zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z przepisami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265). Koszty te obejmują wynagrodzenie radcy prawnego, reprezentującego pozwaną w stawce minimalnej obowiązującej w chwili wniesienia pozwu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

Gliwice, dnia 17 lipca 2018 r.